

Arrest

nr. 219 700 van 11 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN BOVEN
Paalsesteenweg 133
3583 PAAL-BERINGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN BOVEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 mei 2018, verklaart er zich op 23 mei 2018 vluchteling.

1.2. Op 6 november 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 8 november 2018⁶ naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Pashtu origine. U werd geboren in Haripur in Pakistan, in het jaar 1994. Uw ouders verlieten Afghanistan tijdens de Russische invasie.

U groeide op in een vluchtelingenkamp nabij Haripur. U ging gedurende vijf jaar naar de Qamishnari school die vlakbij het kamp lag. U stopte met naar school gaan toen uw vader gewond geraakte aan zijn been en niet meer kon werken. U verkocht fruit en plastic zakjes om uw familie financieel te ondersteunen.

U en uw familie waren in Pakistan geregistreerd en bezaten een 'Proof of Registration Card', die verschillende keren verlengd diende te worden. In het begin van het jaar 2016 was de situatie voor Afghanen in Pakistan met betrekking tot hun legaal verblijf zeer onduidelijk. Uw ouders kregen het bericht van enkele maleks uit het kamp dat het beter was vrijwillig naar Afghanistan terug te keren en een premie te ontvangen, dan om gedwongen gerepatriëerd te worden zonder financiële ondersteuning. Uw ouders haken de knoop door om eveneens vrijwillig naar Afghanistan terug te keren. Op 1 maart 2016 keerden u en uw familie terug naar het dorp Langar, in het Qarabagh district van de provincie Kabul. Uw beide ouders zijn afkomstig uit Langar en bezaten daar nog steeds een huis en een boomgaard.

U verbleef gedurende 20 dagen in Afghanistan. In deze periode kwamen Q.S.W. en Q.H.A., twee Talibanleden uit jullie dorp bij u thuis langs. Zij verlangden van u dat u zich ook bij de Taliban zou aansluiten en met hen zou meegaan. U vroeg hen twee dagen de tijd om uzelf klaar te maken en uw ouders nog te helpen met enkele zaken in het huis. De twee qari's gingen akkoord. 's Ochtends vroeg de volgende dag vertrok u uit Langar. U reisde met taxi's en verschillende bussen naar Pakistan. Via Iran, Turkije en de Middellandse Zee, reisde u naar Europa. In Griekenland werd u opgepakt en gedurende 5 maanden vastgehouden. Na uw vrijlating had u contact met uw familie. Uw vader vertelde u tijdens dit gesprek dat er ongeveer 4 keer Talibanleden bij u thuis waren langs geweest op zoek naar u. De eerste keer was ongeveer 2 of 3 dagen na uw vertrek geweest. U verbleef in Griekenland in een verlaten fabriek, tot en met uw reis naar België, vermoedelijk tot mei 2018.

U kwam aan in België op 17 mei 2018. Op 23 mei 2018 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de taskara van uw vader en uw eigen PoR-kaart (Proof of Registrationkaart) voor.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U kan geenszins aannemelijk maken dat u problemen met de Taliban heeft gekend in het dorp Langar.

Om te beginnen kan u niet aannemelijk maken dat u naar Langar bent terug gekeerd. U verklaarde dat u samen met uw ouders vanuit Pakistan naar uw dorp Langar in het Qarabagh district van de provincie Kabul reisde (CGVS p. 5, 10). Uw vader vertrok als eerste naar het kantoor van de VN. U zou met de rest van uw familie later zijn gekomen. In het kantoor voor de vrijwillige terugkeer werden jullie vingerafdrukken genomen, werden jullie ogen gescand, kregen jullie verschillende formulieren en werd jullie vluchtelingenkaart geknipt (CGVS p. 10). Jullie zouden op 1 maart 2016 naar Langar zijn terug gekeerd (CGVS p. 5). Het dossier van u en uw familie werd opgevraagd aan UNHCR Pakistan. Uit dit dossier bleek dat uw beide ouders Z.A. en P.J. naar Afghanistan terugkeerden op 29 augustus 2016, samen met uw broers en zussen. Uit de informatie die UNHCR aan het CGVS bezorgde bleek echter niet dat u vrijwillig naar Afghanistan zou zijn terug gekeerd. UNHCR Pakistan beschikt over geen enkele info in verband met uw repatriëring of vrijwillige terugkeer. Dit is zeer merkwaardig gezien u verklaarde samen met uw familie te zijn terug gereisd. Het lijkt niet mogelijk dat UNHCR Pakistan geen enkele info zou hebben in verband met uw vrijwillige terugkeer (en wél in verband met de terugkeer van uw ouders, broers en zussen), indien u werkelijk naar Afghanistan bent terug gekeerd samen met de rest van uw familie. Verder verklaarde u zelf dat jullie Pakistaanse kaarten bij terugkeer naar Afghanistan werden geknipt. Informatie waarover het CGVS beschikt, bevestigt inderdaad dat de hoek van de Proof of Registration Card wordt afgeknipt bij een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan. U legde uw originele Proof of Registration Card – die zo zou kunnen aantonen dat u daadwerkelijk bent terug gekeerd - echter niet voor. Deze zou u zijn kwijt gespeeld

in Griekenland (CGVS p. 10). U legde slechts een kopie voor van uw Proof of Registration Card, die nog alle vier de hoeken bezat. U kan dan ook niet aantonen dat u daadwerkelijk bent terug gekeerd naar Afghanistan, en dat u nog enige periode in Langar heeft gewoond, vooraleer u uw reis naar Europa aanving. De informatie die UNHCR Pakistan het CGVS bezorgde doet vermoeden dat u uw reis naar Europa vanuit Pakistan begon. Derhalve kan u niet aantonen dat u in Langar problemen met de Taliban zou hebben gekend of in de toekomst de Taliban in Langar zou dienen te vrezen.

De bevinding dat u geen problemen in Langar hebt gekend, wordt bevestigd door volgende vaststellingen. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld in Langar bij u thuis. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat de Talibanleden Q.S.W. en Q.H.A. bij u thuis langs kwamen. Zij wilden dat u onmiddellijk met hen meekwam. U vroeg hen echter twee dagen bedenktijd om nog enkele zaken voor uw ouders te kunnen regelen (CGVS p. 11, 12, 14, 15). Tijdens uw gehoor op de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) legde u echter andere verklaringen af. Zo verklaarde u dat de twee Talibanleden Q.S.W. en Q.H.A. bij u thuis langs kwamen. Zij zeiden u dat ze u de volgende dag zouden komen halen. Vervolgens vroeg u om acht dagen uitstel om enkele zaken voor uw ouders te regelen (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Geconfronteerd met deze inconsistente verklaringen, verklaarde u dat u tijdens uw gehoor op de DVZ exact hetzelfde had verklaard als tijdens uw gehoor op het CGVS. U verklaarde dat de bevoegde ambtenaar zich moest haasten om alles correct te noteren en haalde aan dat het misschien ging om een misverstand tussen u en de tolk. Deze uitleg geeft geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Zo werd u immers aan het begin van uw gehoor op het CGVS gevraagd hoe uw interview op de DVZ was verlopen. U vertelde dat uw verklaringen u op het einde van uw DVZ interview werden voorgelezen en dat alles correct werd genoteerd en vertaald (CGVS p. 2). Het lijkt dan ook weinig geloofwaardig dat, indien er werkelijk fouten waren gebeurd tijdens uw gehoor op de DVZ, u dit zou nalaten te vertellen bij aanvang van het gehoor op het CGVS. De uitleg dat uw verklaringen verkeerd werden genoteerd omdat het interview op de DVZ onder tijdsdruk gebeurde, of omdat er eventueel een misverstand bestond tussen u en de tolk, gaat dan ook niet op. Het bezoek van de twee Talibanleden aan uw huis en de afspraken die u met hen maakten, vormen daarenboven geen detail maar een kernelement van uw relaas, nl. de rechtstreekse reden voor uw vlucht. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u consistente verklaringen zou afleggen omtrent hun bezoek en het gesprek dat u en uw vader met hen hadden. Het feit dat u hier niet in slaagt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over wat er gebeurde na uw vertrek, uiterst vaag bleven. Zo verklaarde u dat Q.S.W. en Q.H.A. na uw vertrek uit Afghanistan vier keer bij u thuis waren langs geweest. U had hierover gehoord tijdens het telefoongesprek dat u had met uw familie, vlak nadat u uit het gesloten centrum in Griekenland was vrijgelaten (CGVS vragenlijst nr. 3.5, CGVS p. 6). De eerste keer zouden de twee qari's met een scooter bij u thuis zijn langs geweest twee of drie dagen na uw vertrek. Zij zouden uw vader hebben verteld dat ze u zouden terugvinden. Wat echter zeer merkwaardig is, is dat u niet weet of de Talibanleden na deze vier bezoeken nog bij u thuis zijn langs geweest. U vertrok in maart 2016 uit Afghanistan, was ongeveer 10 dagen onderweg naar Griekenland en werd ongeveer 5 maanden vastgehouden in Griekenland (DVZ vragenlijst nr. 31 p. 11). Na uw vrijlating nam u contact op met uw familie (CGVS p. 6). Er kan dan ook afgeleid worden dat u uw familie in het midden of tegen het eind van het jaar 2016 contacteerde. De volgende keer dat u uw familie hoorde was tijdens het Suikerfeest van het jaar 2018 (d.i. 14-15 juni 2018), met andere woorden minstens 1,5 jaar later. U verklaarde dat dit telefoongesprek met uw familie eveneens zeer kort was. Uw vader had u immers gevraagd niet te veel te bellen, gezien hij telkens op het dak moest gaan staan om bereik te hebben. De burens zouden zo kunnen weten dat u in het buitenland verbleef en daardoor zouden jullie problemen kunnen krijgen. Hoewel er begrip opgebracht kan worden voor het feit dat u uw familie niet vaak kon contacteren en dat u tijdens de gesprekken slechts beperkte informatie kon krijgen, blijft het merkwaardig dat u tijdens uw laatste telefoongesprek met uw familie niet geïnformeerd zou hebben naar de problemen waardoor u het land moest ontvluchten. Zo zou uw vader tijdens uw laatste telefoongesprek geen info hebben gegeven over het feit of er al dan niet personen waren langs geweest bij jullie thuis. U zou hier evenmin naar gevraagd hebben (CGVS p. 7). Dit is vreemd, gezien u op die manier de actualiteit van uw vrees kon beoordelen. De laatste keer dat u hoorde dat de Taliban naar u op zoek was, was immers meer dan 1,5 jaar daarvoor. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u niet zou willen weten of er nog steeds aanwijzingen waren dat de Taliban naar u op zoek was (of enige wrok tegen u koesterde), of dat zij uw familie reeds gedurende 1,5 jaar met rust lieten. Bovendien bleek u wel een heleboel informatie te kunnen geven over gebeurtenissen die zich afspeelden vlak na uw vertrek, aan de hand van het eerste telefoongesprek met uw vader in Griekenland. Dit maakt het nog onwaarschijnlijker dat u niet de kans zou hebben gehad of genomen om meer informatie te krijgen over de actuele toestand in uw dorp van herkomst. Het feit dat u zo weinig weet over de situatie in uw dorp met betrekking tot uw actuele vrees doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Als laatste dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de situatie in uw dorp evenmin overtuigen. U verklaarde dat Q.S.W. en Q.H.A. talibanleden waren. Gevraagd wie van uw dorp nog met de Taliban samenwerkten, verklaarde u aanvankelijk dat het hele dorp aan de kant stond van de tegenstanders van de overheid. Toen u echter gevraagd werd of er nog andere mensen waren in het dorp van wie u met zekerheid wist dat zij met de Taliban samenwerkten, verklaarde u dit niet te weten. Tijdens deze 20 dagen zou u daar niet mee bezig zijn geweest. Het is echter merkwaardig dat u aanvankelijk zeer overtuigd verklaart dat heel het dorp aan de kant stond van de tegenstanders van de overheid – waaruit immers kan afgeleid worden dat u op de hoogte zou zijn van de situatie in uw dorp, terwijl anderzijds blijkt dat u niet met zekerheid kan zeggen wie in het dorp er nog voor de Taliban werkten. Verder blijkt u niet op de hoogte te zijn van hoe de relatie tussen de Taliban en de dorpsoudsten in uw dorp was, wist u niet of er bepaalde afspraken waren tussen de Taliban en de dorpsoudsten. U verklaarde dat u slechts 20 dagen in uw dorp verbleef en daarom de situatie in uw dorp niet goed kende (CGVS p. 12-13). Hoewel u beweert slechts kort in uw dorp te hebben verbleven, waren de problemen met de Taliban echter de oorzaak voor uw vertrek naar Europa en voor het feit dat u uw familie achterliet. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u zich naderhand nog zou hebben proberen informeren over de situatie in uw dorp. Uw vage verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Langar.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met de Taliban in Langar niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot de herkomst van uw familie uit Afghanistan, en het feit dat u een Afghaans staatsburger bent, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld waar uw familie momenteel verblijft.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in uw dorp Langar, district Qarabagh, te provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verder kan nog onderzocht worden of een terugkeer naar Afghanistan en meer bepaald naar Langar redelijk voor u is. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan redelijkerwijs echter wél van u verwacht worden dat u zich in Langar zou vestigen.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat uw ouders, twee broers, twee zussen en uw nonkel momenteel allemaal in Langar verblijven. U zou in Langar dan ook over een netwerk beschikken. In dat opzicht dient bovendien opgemerkt te worden dat uit de informatie die UNHCR Pakistan overmaakte aan het CGVS blijkt dat er meer personen als lid van uw familie geregistreerd werden dan u vermeldde. U verklaarde immers slechts 2 broers en 2 zussen te hebben. Volgens de informatie van UNHCR Pakistan werden er echter 24 personen geregistreerd onder dezelfde 'familie-ID', waarvan 12 personen dezelfde vader zouden hebben als u. Er kan dan ook verondersteld worden dat u meer broers en zussen zou hebben dan u voorhoudt en dat uw netwerk in Afghanistan mogelijks nog groter is dan u doet vermoeden. Bovendien beschikt uw familie in Langar over een eigen huis en een druivenboomgaard, waarop zo'n 300 druivenbomen staan. Uw broers en zussen hebben de mogelijkheid naar school en naar de madrassa te gaan, uw ouders werken op het land (CGVS p. 5, 6). Uw familie zou na uw vertrek geen problemen hebben gekend (CGVS p. 6). Gevraagd of u – buiten de problemen met de Taliban - andere redenen had waarom u niet in Langar zou kunnen wonen, verklaarde u van niet (CGVS p. 14). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, kan u echter niet aannemelijk maken dat u problemen met de Taliban in Langar heeft gekend. U geeft met andere woorden zelf aan zich wel in Langar te kunnen vestigen.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan deze appreciatie. De taskara van uw vader bevat louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Uw Proof of Registration-card werd reeds in deze beslissing besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker aan als volgt: *“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, manifeste beoordelingsfout– gegronde vrees in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet”*.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker aan als volgt: *“Beschermingsstatus ten gevolge van de algemene situatie in de regio van herkomst”*.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een aantal *“Proof of Registration Cards”* (stuk 3), een brief van de taliban (stuk 4) en het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 (stuk 5).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 20 februari 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 en het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd teneinde zich bij hen aan te sluiten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit de informatie van UNHCR Pakistan (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat verzoekers ouders en verschillende broers en zussen vrijwillig terugkeerden van Pakistan naar Afghanistan, terwijl dit wat verzoeker zelf betreft niet blijkt uit deze informatie, hetgeen des te meer klemmt daar de voorgelegde kopie van zijn *“Proof of Registration Card”* (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geen afgeknipte hoek heeft, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij naar Afghanistan terugkeerde, waardoor geen geloof meer kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan; (ii) zijn verklaringen over de bedreigingen vanwege de taliban op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegenstrijdig zijn met zijn eerdere verklaringen dienaangaande op de Dienst Vreemdelingenzaken; (iii) hij slechts informatie heeft over het verdere verloop van zijn problemen sinds zijn vertrek tot vlak na zijn vrijlating uit een gesloten centrum in Griekenland, terwijl hij nadien nog

(kort) contact had met zijn familie in Afghanistan; (iv) zijn verklaringen over de situatie in zijn dorp betreffende de taliban niet aannemelijk zijn; en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat uit de informatie van UNHCR Pakistan (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat verzoekers ouders en verschillende broers en zussen vrijwillig terugkeerden van Pakistan naar Afghanistan, terwijl dit wat verzoeker zelf betreft niet blijkt uit deze informatie, hetgeen des te meer klemmt daar de voorgelegde kopie van zijn *"Proof of Registration Card"* (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geen afgeknipte hoek heeft, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij naar Afghanistan terugkeerde, waardoor geen geloof meer kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan:

"Om te beginnen kan u niet aannemelijk maken dat u naar Langar bent terug gekeerd. U verklaarde dat u samen met uw ouders vanuit Pakistan naar uw dorp Langar in het Qarabagh district van de provincie Kabul reisde (CGVS p. 5, 10). Uw vader vertrok als eerste naar het kantoor van de VN. U zou met de rest van uw familie later zijn gekomen. In het kantoor voor de vrijwillige terugkeer werden jullie vingerafdrukken genomen, werden jullie ogen gescand, kregen jullie verschillende formulieren en werd jullie vluchtelingenkaart geknipt (CGVS p. 10). Jullie zouden op 1 maart 2016 naar Langar zijn terug gekeerd (CGVS p. 5). Het dossier van u en uw familie werd opgevraagd aan UNHCR Pakistan. Uit dit dossier bleek dat uw beide ouders Z.A. en P.J. naar Afghanistan terugkeerden op 29 augustus 2016, samen met uw broers en zussen. Uit de informatie die UNHCR aan het CGVS bezorgde bleek echter niet dat u vrijwillig naar Afghanistan zou zijn terug gekeerd. UNHCR Pakistan beschikt over geen enkele info in verband met uw repatriëring of vrijwillige terugkeer. Dit is zeer merkwaardig gezien u verklaarde samen met uw familie te zijn terug gereisd. Het lijkt niet mogelijk dat UNHCR Pakistan geen enkele info zou hebben in verband met uw vrijwillige terugkeer (en wél in verband met de terugkeer van uw ouders, broers en zussen), indien u werkelijk naar Afghanistan bent terug gekeerd samen met de rest van uw familie. Verder verklaarde u zelf dat jullie Pakistaanse kaarten bij terugkeer naar Afghanistan werden geknipt. Informatie waarover het CGVS beschikt, bevestigt inderdaad dat de hoek van de Proof of Registration Card wordt afgeknipt bij een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan. U legde uw originele Proof of Registration Card – die zo zou kunnen aantonen dat u daadwerkelijk bent terug gekeerd - echter niet voor. Deze zou u zijn kwijt gespeeld in Griekenland (CGVS p. 10). U legde slechts een kopie voor van uw Proof of Registration Card, die nog alle vier de hoeken bezat. U kan dan ook niet aantonen dat u daadwerkelijk bent terug gekeerd naar Afghanistan, en dat u nog enige periode in Langar heeft gewoond, vooraleer u uw reis naar Europa aanving. De informatie die UNHCR Pakistan het CGVS bezorgde doet vermoeden dat u uw reis naar Europa vanuit Pakistan begon. Derhalve kan u niet aantonen dat u in Langar problemen met de Taliban zou hebben gekend of in de toekomst de Taliban in Langar zou dienen te vrezen."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan dat hij op zeer gedetailleerde wijze zijn tocht naar Langar kan beschrijven, hetgeen volgens hem enkel mogelijk is indien men deze tocht ook effectief heeft doorstaan. Hij wijst erop dat hij precies kan beschrijven hoe de tocht verlopen is, *"namelijk dat hij zich helemaal boven in de vrachtwagen bevond en dat zij eerst via Qarabagh op een niet geasfalteerde weg hebben gereden en dat de lorry links en rechts begon te schudden omdat er heel veel putten in de weg zaten"*. Hij stelt dat bij zijn aankomst de dorpingen naar hen toekwamen en hen hielpen met het uitladen van de spullen. Hij wijst er ook op dat hij weet dat er zich een waterstroom bevond, de Kalakanrivier, *"en dat het huis een tiental minuten wandelen was tot aan zijn huis"*. Hij weet ook dat het gebied zeer vlak is *"omwille van de vele druivenboomgaarden en moerbeibomen"*. Hij weet tevens dat er nog andere bevolkingsgroepen en stammen in het dorp verblijven. Hij kent de naam van de dorpsoudste die hen de nacht van aankomst heeft verwelkomd in zijn huis. Volgens hem kan dit alleen maar betekenen dat hij effectief de reis zelf heeft gemaakt en alles met eigen ogen heeft gezien.

De Raad stelt vast dat uit de informatie van UNHCR Pakistan in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat verzoekers ouders en zijn broers en zussen vrijwillig terugkeerden van Pakistan naar Afghanistan. Deze informatie maakt echter van verzoeker geen enkele melding. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de informatie van UNHCR Pakistan enige melding zou maken van verzoeker indien hij samen met zijn familieleden, die wél in deze informatie worden vermeld, vrijwillig terugkeerde van Pakistan naar Afghanistan. Dit klemmt des te meer daar uit de beschikbare

informatie (zie tevens map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat van de "Proof of Registration Card" van Afghanen die vrijwillig terugkeren van Pakistan naar Afghanistan een hoek wordt afgeknipt, terwijl de kopie van verzoekers "Proof of Registration Card" (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 3) vier intacte hoeken heeft. Dat verzoeker aangaande deze kaart tegenstrijdige verklaringen aflegt, waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij de kaart in Griekenland kwijtgeraakte (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), terwijl hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat deze kaart door de Griekse autoriteiten zou zijn afgenomen (p. 6), doet eens te meer afbreuk aan zijn verklaringen over deze kaart, alsook aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde terugkeer van Pakistan naar Afghanistan. De andere "Proof of Registration Cards" van zijn familieleden (verzoekschrift, stuk 3) vertonen wel een afgeknipte hoek, hetgeen overeenstemt met de informatie van UNHCR Pakistan.

Dat verzoeker gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de reis van Pakistan naar Afghanistan en over Langar, is geen afdoende verschoning voor de voorgaande vaststellingen. Uit de informatie van UNHCR Pakistan (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt immers dat verzoekers ouders en broers en zussen wel degelijk vrijwillig terugkeerden van Pakistan naar Afghanistan zodat niet kan worden uitgesloten dat hun kennis met betrekking tot de reisweg werd overgedragen aan verzoeker. In het licht van de overige vaststellingen vormt de door verzoeker gegeven gedetailleerde omschrijving *in casu* dan ook geen afdoende garantie dat verzoeker de reis naar en het verblijf in Langar persoonlijk heeft meegemaakt.

2.3.2.4. Zelfs indien nog enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers terugkeer van Pakistan naar Afghanistan, *quod non*, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verder terecht dat verzoekers verklaringen over de bedreigingen vanwege de taliban op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegenstrijdig zijn met zijn eerdere verklaringen dienaangaande op de Dienst Vreemdelingenzaken:

"Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld in Langar bij u thuis. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat de Talibanleden Q.S.W. en Q.H.A. bij u thuis langs kwamen. Zij wilden dat u onmiddellijk met hen meekwam. U vroeg hen echter twee dagen bedenktijd om nog enkele zaken voor uw ouders te kunnen regelen (CGVS p. 11, 12, 14, 15). Tijdens uw gehoor op de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) legde u echter andere verklaringen af. Zo verklaarde u dat de twee Talibanleden Q.S.W. en Q.H.A. bij u thuis langs kwamen. Zij zeiden u dat ze u de volgende dag zouden komen halen. Vervolgens vroeg u om acht dagen uitstel om enkele zaken voor uw ouders te regelen (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Geconfronteerd met deze inconsistente verklaringen, verklaarde u dat u tijdens uw gehoor op de DVZ exact hetzelfde had verklaard als tijdens uw gehoor op het CGVS. U verklaarde dat de bevoegde ambtenaar zich moest haasten om alles correct te noteren en haalde aan dat het misschien ging om een misverstand tussen u en de tolk. Deze uitleg geeft geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Zo werd u immers aan het begin van uw gehoor op het CGVS gevraagd hoe uw interview op de DVZ was verlopen. U vertelde dat uw verklaringen u op het einde van uw DVZ interview werden voorgelezen en dat alles correct werd genoteerd en vertaald (CGVS p. 2). Het lijkt dan ook weinig geloofwaardig dat, indien er werkelijk fouten waren gebeurd tijdens uw gehoor op de DVZ, u dit zou nalaten te vertellen bij aanvang van het gehoor op het CGVS. De uitleg dat uw verklaringen verkeerd werden genoteerd omdat het interview op de DVZ onder tijdsdruk gebeurde, of omdat er eventueel een misverstand bestond tussen u en de tolk, gaat dan ook niet op. Het bezoek van de twee Talibanleden aan uw huis en de afspraken die u met hen maakten, vormen daarenboven geen detail maar een kernelement van uw relaas, nl. de rechtstreekse reden voor uw vlucht. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u consistente verklaringen zou afleggen omtrent hun bezoek en het gesprek dat u en uw vader met hen hadden. Het feit dat u hier niet in slaagt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Dienaangaande voert verzoeker aan dat hij perfect de namen van de twee talibanstrijders kon geven, dat nog weet dat hij zich op het moment van hun bezoek zich enkele dagen niet had geschoren en dat deze elementen erop wijzen dat hij het traumatische bezoek zelf heeft meegemaakt. Hij stelt dat de talibanleden foto's van hem maakten en een lidkaart aanmaakten, *"zodat zij hem ten allen tijde kunnen zoeken en arresteren"*. Hij stelt verder dat *"de heren gewapend waren en dat hij zelf de deur heeft opengedaan om 21u."* Hij meent dat hij een nuttige aanwinst was voor de taliban omdat hij het Urdu machtig is.

De uiteenzetting in het verzoekschrift is echter niet van aard de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen over de bedreigingen door de taliban op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds en deze op de Dienst Vreemdelingenzaken anderzijds te weerleggen en/of te verschonen. Zoals de commissaris-generaal

terecht opmerkt in de bestreden beslissing, betreft het een kernelement van verzoekers vluchtrelaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij hierover coherente verklaringen aflegt, *quod non*. De details die verzoeker betreffende het bezoek van de talibanleden weergeeft (enkele dagen niet geschoren, gewapende talibanleden, zelf openen van de deur om 21 uur) kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet ongedaan maken en betreffen slechts blote beweringen. Verder kan niet worden ingezien waarom de talibanleden van verzoeker foto's zouden maken en voor hem een lidkaart zouden aanmaken, indien hij eerst nog twee dagen (dan wel acht dagen) tijd had gekregen om de taliban te vervoeegen. Bovendien stelt zich de vraag hoe deze foto's en deze lidkaart op zich er zouden kunnen toe bijdragen dat de taliban verzoeker ten allen tijde zouden kunnen zoeken en arresteren. Verder kan evenmin worden ingezien waarom verzoeker in Afghanistan een nuttige aanwinst zou zijn voor de taliban omwille van zijn kennis van het Urdu. Verzoeker laat immers na hieromtrent verder toelichting te verschaffen.

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker slechts informatie heeft over het verdere verloop van zijn problemen sinds zijn vertrek tot vlak na zijn vrijlating uit een gesloten centrum in Griekenland, terwijl hij nadien nog (kort) contact had met zijn familie in Afghanistan, alsook dat verzoekers verklaringen over de situatie in zijn dorp betreffende de taliban niet aannemelijk zijn:

"Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over wat er gebeurde na uw vertrek, uiterst vaag bleven. Zo verklaarde u dat Q.S.W. en Q.H.A. na uw vertrek uit Afghanistan vier keer bij u thuis waren langs geweest. U had hierover gehoord tijdens het telefoongesprek dat u had met uw familie, vlak nadat u uit het gesloten centrum in Griekenland was vrijgelaten (CGVS vragenlijst nr. 3.5, CGVS p. 6). De eerste keer zouden de twee qari's met een scooter bij u thuis zijn langs geweest twee of drie dagen na uw vertrek. Zij zouden uw vader hebben verteld dat ze u zouden terugvinden. Wat echter zeer merkwaardig is, is dat u niet weet of de Talibanleden na deze vier bezoeken nog bij u thuis zijn langs geweest. U vertrok in maart 2016 uit Afghanistan, was ongeveer 10 dagen onderweg naar Griekenland en werd ongeveer 5 maanden vastgehouden in Griekenland (DVZ vragenlijst nr. 31 p. 11). Na uw vrijlating nam u contact op met uw familie (CGVS p. 6). Er kan dan ook afgeleid worden dat u uw familie in het midden of tegen het eind van het jaar 2016 contacteerde. De volgende keer dat u uw familie hoorde was tijdens het Suikerfeest van het jaar 2018 (d.i. 14-15 juni 2018), met andere woorden minstens 1,5 jaar later. U verklaarde dat dit telefoongesprek met uw familie eveneens zeer kort was. Uw vader had u immers gevraagd niet te veel te bellen, gezien hij telkens op het dak moest gaan staan om bereik te hebben. De burens zouden zo kunnen weten dat u in het buitenland verbleef en daardoor zouden jullie problemen kunnen krijgen. Hoewel er begrip opgebracht kan worden voor het feit dat u uw familie niet vaak kon contacteren en dat u tijdens de gesprekken slechts beperkte informatie kon krijgen, blijft het merkwaardig dat u tijdens uw laatste telefoongesprek met uw familie niet geïnformeerd zou hebben naar de problemen waardoor u het land moest ontvluchten. Zo zou uw vader tijdens uw laatste telefoongesprek geen info hebben gegeven over het feit of er al dan niet personen waren langs geweest bij jullie thuis. U zou hier evenmin naar gevraagd hebben (CGVS p. 7). Dit is vreemd, gezien u op die manier de actualiteit van uw vrees kon beoordelen. De laatste keer dat u hoorde dat de Taliban naar u op zoek was, was immers meer dan 1,5 jaar daarvoor. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u niet zou willen weten of er nog steeds aanwijzingen waren dat de Taliban naar u op zoek was (of enige wrok tegen u koesterde), of dat zij uw familie reeds gedurende 1,5 jaar met rust lieten. Bovendien bleek u wel een heleboel informatie te kunnen geven over gebeurtenissen die zich afspeelden vlak na uw vertrek, aan de hand van het eerste telefoongesprek met uw vader in Griekenland. Dit maakt het nog onwaarschijnlijker dat u niet de kans zou hebben gehad of genomen om meer informatie te krijgen over de actuele toestand in uw dorp van herkomst. Het feit dat u zo weinig weet over de situatie in uw dorp met betrekking tot uw actuele vrees doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Als laatste dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de situatie in uw dorp evenmin overtuigen. U verklaarde dat Q.S.W. en Q.H.A. talibanleden waren. Gevraagd wie van uw dorp nog met de Taliban samenwerkten, verklaarde u aanvankelijk dat het hele dorp aan de kant stond van de tegenstanders van de overheid. Toen u echter gevraagd werd of er nog andere mensen waren in het dorp van wie u met zekerheid wist dat zij met de Taliban samenwerkten, verklaarde u dit niet te weten. Tijdens deze 20 dagen zou u daar niet mee bezig zijn geweest. Het is echter merkwaardig dat u aanvankelijk zeer overtuigd verklaart dat heel het dorp aan de kant stond van de tegenstanders van de overheid – waaruit immers kan afgeleid worden dat u op de hoogte zou zijn van de situatie in uw dorp, terwijl anderzijds blijkt dat u niet met zekerheid kan zeggen wie in het dorp er nog voor de Taliban werkten. Verder blijkt u niet op de hoogte te zijn van hoe de relatie tussen de Taliban en de dorpsoudsten in uw dorp was, wist u niet of er bepaalde afspraken waren tussen de Taliban en de dorpsoudsten. U verklaarde dat u slechts 20 dagen in uw dorp verbleef en daarom de situatie in uw dorp niet goed kende (CGVS p. 12-13). Hoewel u beweert slechts kort in uw dorp te hebben verbleven, waren de problemen met de Taliban echter de oorzaak voor uw vertrek naar Europa en voor het feit dat u uw familie achterliet. Er kan dan ook van u

verwacht worden dat u zich naderhand nog zou hebben proberen informeren over de situatie in uw dorp. Uw vage verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Langar."

Dienaangaande wijst verzoeker erop dat hij slechts zeer sporadisch contact heeft gehad met zijn ouders. Hij weet dat de twee talibanleden viermaal zijn teruggekeerd naar het huis en daarbij verschillende bedreigingen aan zijn adres hebben geuit. Tevens stelt hij dat de vrees zo groot is dat zijn ouders ook iets wordt aangedaan, dat hij geen verdere navraag heeft gedaan *"omdat hij zodanig bezig is met het verkrijgen van een status hier"*.

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij veel bezig is *"met het verkrijgen van een status hier"*, zodat eens te meer kan worden verwacht dat hij zich terdege zou trachten te informeren over de verdere evolutie van zijn problemen sinds zijn beweerde vertrek uit Afghanistan. Het louter herhalen dat de contacten met zijn ouders slechts kort en sporadisch zijn, volstaat op zich niet om een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

Verder voert verzoeker aan als volgt in zijn verzoekschrift:

"Ook het feit dat verzoeker zelf niet veel weet over het dorp zelf en de inwoners ervan doet hier geen afbreuk aan. Immers, verzoeker is maar 20 dagen in het dorp geweest en heeft gedurende die twintig dagen van 's morgens tot 's avonds gewerkt. Bovendien werd hij er door zijn vader op attent gemaakt dat hij het huis best niet te vaak verliet, aangezien hij een Pakistaanse tongval had en op die manier een makkelijke prooi zou zijn voor de Taliban."

Waar verzoeker erop wijst dat hij slechts 20 dagen in Langar is geweest, komt hij niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich niet volstaat om de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen. Dat verzoeker van 's morgens tot 's avonds heeft gewerkt, valt niet te rijmen met zijn verklaring dat zijn vader hem erop attent zou hebben gemaakt om het huis niet te vaak te verlaten. Bovendien doet dit geen afbreuk aan het feit dat de beweerde problemen met de taliban de kern uitmaken van verzoekers vluchtrelaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot de taliban in zijn dorp. Er kan niet worden ingezien waarom verzoekers beweerde werkzaamheden ten tijde van zijn beweerde verblijf in zijn dorp hem zouden verhinderen zich hierover te informeren, eventueel na zijn vertrek. Voorts laat verzoeker na te verduidelijken op welke wijze het hebben van een Pakistaanse tongval zou maken dat hij een gemakkelijke prooi zou zijn voor de taliban. Dit betreft dan ook slechts een blote bewering.

Tevens dient vastgesteld dat verzoeker als volgt stelt in zijn verzoekschrift:

"Om de gegronde vrees in hoofde van verzoeker nog verder te ondersteunen brengt verzoeker een officiële brief van de Taliban bij waaruit blijkt dat hij gezocht wordt (stuk 4). In die brief staat onder meer dat de vader van verzoeker momenteel gevangen wordt gehouden en dat verzoeker zo snel mogelijk moet terugkeren om zich bij de Taliban aan te sluiten. Zo niet, wordt er gedreigd om vader van verzoeker en zijn familie om te brengen. Tenslotte wordt er ook nog gezegd dat waar verzoeker ook gaat, ze (Taliban) hem altijd zullen volgen en vinden en hem nooit in vrede zullen laten leven."

Het is echter niet aannemelijk dat de taliban plots verzoekers vader zouden ontvoeren als drukmiddel om verzoeker te doen terugkeren om zich aan te sluiten bij de taliban, terwijl zij voordien reeds viermaal na verzoekers vertrek uit Afghanistan zouden zijn langsgekomen. Op het moment van verzoekers laatste contact met zijn ouders tijdens het Suikerfeest van 2018 (14-15 juni 2018) was er nog geen sprake van een ontvoering van verzoekers vader, zodat deze beweerde ontvoering ten vroegste nadien kan hebben plaatsgevonden. Dat de taliban verzoekers vader ongeveer 2,5 jaar na de vraag aan verzoeker om zich bij hen aan te sluiten plots zouden ontvoeren, terwijl zijn familie voordien probleemloos in Langar kon verblijven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), is geheel onaannemelijk. Er kan immers niet worden ingezien dat verzoekers aansluiting bij hen van dermate groot belang zou geweest zijn dat zij 2,5 jaar later nog steeds de moeite zouden nemen om verzoekers vader te ontvoeren om zodoende verzoeker tot een aansluiting te dwingen.

Wat betreft de bijgevoegde brief (verzoekschrift, stuk 4), dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker nalaat een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV te voorzien. Hoe dan ook dient vastgesteld dat dit stuk slechts een kopie van een foto van deze brief betreft, die door middel van

allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk manipuleerbaar is en zodoende bewijswaarde ontbeert. Dit klemt des te meer daar verzoeker nalaat *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze brief heeft bekomen. Immers, eerder in zijn verzoekschrift benadrukte verzoeker nog dat hij slechts zeer sporadisch en kortstondig contact heeft met zijn thuisfront, zodat het eens te meer van belang is duidelijkheid te verschaffen over de wijze waarop verzoeker het nieuws van de ontvoering heeft vernomen en waarop hij de bijgevoegde brief heeft ontvangen. Evenmin verschaft verzoeker enige chronologische informatie, zoals de datering van de brief, de datum van het ontvangen ervan en de datum van de ontvoering van zijn vader. Mede gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, kan aan deze brief geen enkele bewijswaarde worden toegekend en kan aan de inhoud ervan niet het minste geloof worden gehecht.

2.3.2.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) terecht als volgt: *“De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan deze appreciatie. De taskara van uw vader bevat louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Uw Proof of Registration-card werd reeds in deze beslissing besproken.”*

Dienaangaande voert verzoeker geen enkele concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als dusdanig blijft de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

De *“Proof of Registration Cards”* (verzoekschrift, stuk 3) en de brief van de taliban (verzoekschrift, stuk 4) kwamen hoger reeds aan bod (zie *supra*). De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 5) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.7. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.9. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen (rechtspiegingsdossier, stuk 7) terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018. Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet

onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in rurale gebieden wensen te ontvluchten.

[...]

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict." (eigen onderlijning)

Gezien het voorgaande, kan verzoeker allerminst worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift beweert dat UNHCR in zijn rapport van 30 augustus 2018 geen regionaal onderscheid meer zou maken. Het voormeld rapport van UNHCR (verzoekschrift, stuk 5) werd in de hiervoor geciteerde analyse betrokken. Deze analyse wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

"U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in uw dorp Langar, district Qarabagh, te provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verder kan nog onderzocht worden of een terugkeer naar Afghanistan en meer bepaald naar Langar redelijk voor u is. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan redelijkerwijs echter wél van u verwacht worden dat u zich in Langar zou vestigen.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat uw ouders, twee broers, twee zussen en uw nonkel momenteel allemaal in Langar verblijven. U zou in Langar dan ook over een netwerk beschikken. In dat opzicht dient bovendien opgemerkt te worden dat uit de informatie die UNHCR Pakistan overmaakte aan het CGVS blijkt dat er meer personen als lid van uw familie geregistreerd werden dan u vermeldde. U verklaarde immers slechts 2 broers en 2 zussen te hebben. Volgens de informatie van UNHCR Pakistan werden er echter 24 personen geregistreerd onder dezelfde 'familie-ID', waarvan 12 personen dezelfde vader zouden hebben als u. Er kan dan ook verondersteld worden dat u meer broers en zussen zou hebben dan u voorhoudt en dat uw netwerk in Afghanistan mogelijks nog groter is dan u doet vermoeden. Bovendien beschikt uw familie in Langar over een eigen huis en een druivenboomgaard, waarop zo'n 300 druivenbomen staan. Uw broers en zussen hebben de mogelijkheid naar school en naar de madrassa te gaan, uw ouders werken op het land (CGVS p. 5, 6). Uw familie zou na uw vertrek geen problemen hebben gekend (CGVS p. 6). Gevraagd of u – buiten de problemen met de Taliban - andere redenen had waarom u niet in Langar zou kunnen wonen, verklaarde u van niet (CGVS p. 14). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, kan u echter niet aannemelijk maken dat u problemen met de Taliban in Langar heeft gekend. U geeft met andere woorden zelf aan zich wel in Langar te kunnen vestigen."

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan opnieuw te verwijzen naar de problemen die hij aanhaalde in het kader van zijn vluchtrelaas, waaromtrent hoger echter reeds is komen vast te staan dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER